

Татяна Лолова

1/2 ЖИВОТ
СЕДМО ИЗДАНИЕ

София, 2017

За корицата е използван портрет на Татяна Лолова от проф. Иван Газдов (от изложбата „Портретите“).

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Татяна Лолова, автор, 2017
© Георги Каприев, съставител, 2017
© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-954-152-999-5

Шайяна Любова

1/2 ЖИВОТ

*Автобиографичен
разказ
в един разговор
с Георги Каприв*

21 март - 25 юни 1996 г.

*седмо
допълнено издание*

София, 2017

Съдържание

За половината на неизмеримото	9
<i>Евелин Монеv</i>	
Вместо предговор	13
Семейството	15
Училището	34
ВИТИЗ	42
Театърът! Театърът.....	87
Русе.....	87
Сатиричният театър.....	103
Театър „София“	133
„Старомодна комедия“	171
Отново в Сатирата	182
Два гастролa.....	185
Две несбъднати срещи.....	189
„Щастливи дни“. Уини	193
Киното	211
Радиото	254
Телевизията.....	276
Дивият изток	286
Защо 1/2 живот?	329
Епилог (фрагменти 1999–2007).....	331
Списък на ролите в театъра и киното	340
Картини от една изложба	347
<i>Евелин Монеv</i>	
За майстора и за други	350

*Една от титлите ми е – муза на Димитър Киров.
След серия рисунки той ме нарисува и с масло.
Импозантна съм и там*

На Славе

Тази книжка се написа благодарение на Пепка и Цочо Бояджиеви, които ме запознаха с Георги Каприев, с когото направихме едно странно интервю за „Щастливи дни“ още през 1992 г. Тази книжка я има, защото се съгласи да ни сътрудничи Ева Романова. Тази книжка излезе поради настойчивостта на Калина Стефанова и Надя Алексиева. Тази книжка видя второто си издание благодарение на Панайот Панайотов, управител на издателство „Relaxa“, който смело пое сериозния риск. Тази книжка доживя третото си издание благодарение на Здравко Григоров. След като преживяхме четвъртото издание в „Изток-Запад“ и Любен Козарев се притесни да не влезем в книгата на Гинес, защото за четвърто издание на актьорска книга не било чувано досега (поне в България), за да внесем спокойствие в ситуацията направихме пето издание. И защо ли ни трябваше да нарушаваме това спокойствие със седмо издание? Надяваме са да ни помогнете да открием заедно отговора, любими наш читателю...

Шайяна Лилова

Шарж от Борис Димовски

За половината на неизмеримото

(Спонтанни размисли от професора в БАН,
доктора на техническите науки, инженера Евелин Монеv
върху заглавието на една книга)

Всяко нещо може да се раздели на две половини! Поне така изглежда! Щом като е едно цяло, какво му пречи да се раздели на две части? При това никой не е казал, че разделянето трябва да е физическо! Мисленото разделяне е обичаен подход в най-точните науки, довел до гениални решения с непровержима достоверност...

През 1996 година великолепната българска актриса Татяна Лолова издаде своята биографична книга „1/2 живот“ (първо издание, после имаше още пет). Един откровен и пълен с интересни факти разказ за нейното детство, юношество, образование във ВИТИЗ, творческа реализация в театъра, киното, радиото и телевизията, поднесен с небивал финес и любов към околните, без присъди към мерзостта и с христово примирение към постъпките на хората, за които ние сега в един глас бихме възкликнали: „Как е възможно?!“ Вместо с тежки присъди и заслужени квалификации на такива хора, тя ги показва с благородно разбиране на техните подбуди, обич към личността им, макар и деформирана от духовно несъвършенство. Единственото наложено наказание е тънкият хумор при поднасяне на фактите. А хуморът в ръцете на интелигентен човек е по-страшно оръжие и от атомна бомба.

Та в края на тази книга са нахвърляни мисли, с които се обосновава поставеното заглавие „1/2 живот“. Те са много оригинални и всеобхватни – като се започне от простото в алгебрата, премине се през личния емоционален ефект от преживяното и се достигне до дълбоки философски алегии, засягащи бита и народопсихологията на българина, неговите национални ценности, докосващи световни измерения...

Вярно, в заглавието стои „1/2 живот“, но аз съм инженер (онзи същият, който се споменава в началото на книгата като първи съпруг на актрисата) и имам професионална деформация по отношение на дробите! Вижте, 1/2 е много строг математичен израз! Една втора – ами че това е едно, делено на две! То има точно решение в математиката! А животът какво е? Как може да бъде измерен един живот, че пък да му се търси 1/2?! А когато се каже половин вместо 1/2, нещата стават съвършено други! Колко беше половината от безкрайността? Тази половина е равна пак на безкрайност! Затова аз схващам заглавието на това възхитително произведение на Татяна не като „1/2 живот“, а като „половин живот“ с всичките логически последиствия от това деление!

Колкото и да се мъчим да измерим един живот, пък после да му търсим половината, ще стигнем до сериозни затруднения! Защото човешкият живот и особено животът на гениалните творци не се измерва с времето за тяхното физическо съществуване на земята. Биологичното съществуване е само кратък носител на духовната безкрайност на хората. И следователно техният живот не се измерва с времето на биологичния им живот, а с онова, което те създават през това време и оставят на хората като безкраен и безсмъртен образец на съвършенство и любов. Какво са съвършенството и любовта? Те са същността на Бога! А Бог е безкраен и безсмъртен! Само в наивната митология на древните гърци е имало полубогове – едно сериозно недоразумение между божието начало и човешките магарии. Колкото и да хвалим сега древната гръцка цивилизация, никой не вярва в съществуването на такива същества...

Книгата „1/2 живот“ на Татяна Лолова, на колкото и половинки се опитваме да я разделим, винаги ще изразява все едно и също нещо – съизмеримо с безкрайността! Това е енергиен вулкан на непреходна душевност, неограничена от никакви времеви граници и норми, божествена любов към хората пред замръзналия взор на вечността и непоклатим, светъл оптимизъм за бъдещето, който устоява на всички минали и сегашни разрушителни сили, тъй както орелът прелита невъзмутим над грозните закани на едnodневката.

А едnodневки – дал Господ в изобилие. Особено сред политическия елит. Техните имена няма да се помнят от никого, освен ако не са нанесли тежки поразии върху националното ни развитие. Имаше един такъв, който за няколко години съсипа вековно създаваните наука, култура и образование на нашата страна! Аз му помня името (то трябва да се помни и използва като еталон за лукава продажност на националните ни интереси), но няма да го спомена от хигиенни съображения. Той вероятно не беше прост човек, но демонстрира дълбоко невежество, като се поруга с най-възвишените стремежи на народа си към култура, знания и просвета, както и с паметта на хилядите българи, на които ежегодно празнуваме с признателност Ден на народните будители. Но това е друга тема, за която може да се напише книгата „1/2 нищожество“ – без притеснение, че ще се загуби нещо от пълния му смисъл! Кой е той? Кой е той? Няма да ви кажа, защото е вече страница от историята ни, макар и черна, а пък и дядо Вазов е казал: „Не се гаси туй, що не гасне!“

А Татяна Лолова знаете ли коя е? Що за въпрос, кой не знае коя е Татяна Лолова! Така е! Когато става дума за култура и изкуство, това име ще се помни вечно! И не само у нас, но и в чужбина. За да се знае (пак ще цитирам дядо Вазов), че „и ний сме дали нещо на светът“!

С това бих приключил спонтанните си размисления по повод на впечатлителната ме книга. Само искам в заключение да кажа още, че Татяна Лолова е онзи огън, за който Вазов е казал: „Не се гаси туй, що не гасне!“ И въпреки че „ний“ сме ѝ пречили по всевъзможни начини, сега се пгчим с нейното признание от световната театрална общественост с думите на същия този гигант Вазов, че „и ний сме дали нещо на светът“! Господ да ни съди дали заслужаваме да се наредим в групата „ний“, която Вазов е отредил за националната ни идентификация.

Дерзай, Татяна, ти си наша гордост, ти си наша слава, ти си наше упование за бленуваното бъдеще! Този „1/2 живот“, за който пишеш, е вечното на твоя огън, с който ни даряваш, без значение дали го делим на части, защото всяка негова искра е равна на безкрайност. Той няма да изчезне никога, защото всяка сутрин се разтваря със светлината на деня!

Един луд професор хидроинженер

Шарж от Греди Асса

Вместо предговор

Звъни една сутрин телефонът и мъжът ми пита:

– Да, кой я търси, за какво я търсите? Да, не, благодаря Ви, тя не се интересува от това. Благодаря Ви много!

Затвори:

– Две женички искат да напишеш автобиография. Добре ли направих, че им затворих телефона и им благодарих?

– А ти попита ли ги, кои са тези две женички?

– Не, нали каза, че не искаш такива неща? Нали си уморена? Нали каза, че искаш да си гледаш своята театрална работа?

– Зависи...

– От какво?

– Не знам точно, но зависи... Зависи кои са женичките. Зависи дали ще се съгласят на моите условия. Зависи кой ще я чете и как ще я разбира. Зависи накъде ще ми раздърпват всичките случки и мисли...

– Е, това е Божа работа, от нищо не зависи.

– Е да, така е, но все пак... много зависи.

Оказа се, че те са готови да приемат условия и освен това да ми дадат човек, който да работи с мен.

– Бих им отговорила „да“ – викам, – но ти трябваше да им кажеш, че този човек трябва да е Георги Каприев.

– Аз не те разбирам тебе. Веднъж призоваваш едно, след това друго. Аз вече няма да вдигам телефона.

Тогава му казах:

– Виж какво, никога не съм мислила да пиша автобиография.

Верно е, че с голямо удоволствие съм чела „Промяната“ на Лив Улман, „Моето възрастно детство“ на Людмила Гурченко, прекрасните книги на Шърли Маклейн.

Верно е също, че от много години мои колеги, а преди това моите съученички ми казваха:

– Седни и пиши! Това дето го говориш – седни и го напиши!

Хе, то не е същото. Едно е да го говориш, друго е да го напишеш. Аз ако имах дарбата да пиша, щях веднага да седна и да пиша, да пиша...

Но не мога, а още по-малко автобиография.

Някои мислят, че съм интелектуална актриса. Не съм. По-скоро съм спонтанна и това ми помага все още да искам да съм актриса, все още да живея въпреки всичко.

И още нещо. Има някои, които все намират повод да кажат, че да обичаш всички е лошо. Е, аз съм пък от тия, дето всичко обичат. Разбира се, аз бих искала да обичам себе си най-много, защото за да можеш да понасяш този нечовешки тежък живот, трябва да се обичаш. Да се поддържаш и да живееш. Но дотолкова да се обичам, че да напиша книга за себе си...

Борис Димовски – шарж на Татяна Лолова